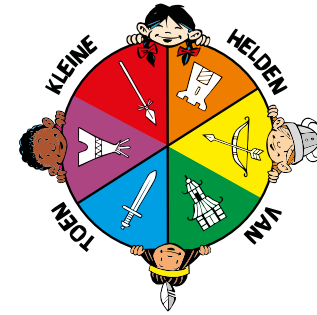
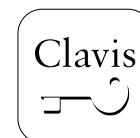

Gerard van Gemert
met illustraties van Rudi Jonker

ISAIAH en de STRAATHOND

Andere boeken in deze reeks

Ragnar en de walrus
Snelle Bliksem en de bizon
Kenji en de akita
Trassus en de leeuw
Metzi en de adelaar
Maran en de orang-oetan
Henriëtte en de kater
Tommy en de kraai
Amun en de kameel
Evelien en het paard

1. DE DEUR OP SLOT

Met een doffe klik viel de deur achter Isaiah dicht. Net te hard om er niet zeker van te zijn dat niemand dat gehoord had.

‘Blijf daar,’ zei een zware stem.

Isaiah bleef staan. Zijn handen reikten al naar de leren handschoenen. Elke keer als hij ze aandeed, prikten ze een beetje omdat er iets scherp aan de binnenkant zat. En ze roken vreemd. Meestal pakte hij het leer vast en duwde de handschoen in elkaar. Als hij die daarna aandeed, voelde het beter.

Mister Williams liep langs hem naar de andere kant van de ruimte en schoof twee grendels van de deur aan de kant van de steeg vast. Toen pas draaide hij zich om. ‘Nu mag je ze pakken, maar je mag ze nog niet aandoen.’

Isaiah knikte. Buiten klonk in de verte het ratelen van wielen over de straatstenen. Een paard briede. Er werd gelachen en iemand floot een vrolijk deuntje. Maar binnen was het stil. Een touw hing slap tussen twee houten balken.

‘Eerst dit.’ Mister Williams nam de handschoenen over en reikte Isaiah een touw aan.

Die pakte het vast. ‘Eerst opwarmen,’ zei hij zacht.

‘Precies,’ zei Mister Williams. ‘Alles in de juiste volgorde.’

Isaiah kroop tussen de touwen van de ring door en ging in het midden staan. Hij zorgde dat het springtouw lang genoeg was.

Daarna draaide hij het rond en begon te springen. Eén, twee, drie ... Het touw tikte snel tegen het hout.

‘Rustiger,’ zei Mister Williams.

Isaiah vertraagde. Hij wilde altijd sneller. En hoger en langer. Maar hij wist dat Mister Williams dat niet wilde. Hier moest alles precies goed zijn. Hij sprong door, maar in een lager tempo. Dertien, veertien, vijftien ...

Buiten klonk ineens een stem. Isaiah stopte meteen. Het touw hing slap naar beneden. Hij was meteen op zijn hoede.

Mister Williams stak zijn hand op. ‘Wachten.’

Door een smalle kier tussen de planken zag Isaiah een man voorbijlopen, en vlak achter hem een jongen. De man droeg een wit hemd met opgerolde mouwen. Dat was Tom met zijn vader. Tom keek zoals altijd recht vooruit, alsof de muur geen raam had en alsof hij zeker wist dat er binnen niets te zien was. Een paar meter achter Tom dribbelde Dust, net ver genoeg om er niet helemaal bij te horen. De hond stopte bij de voordeur en snuffelde er even aan. Daarna ging zijn kop omhoog en spitste hij zijn oren. Zijn staart maakte één korte zwaai.

Isaiah hield zijn adem in. Dust keek door de kier recht naar binnen. Even dacht Isaiah dat de hond zou gaan blaffen of janken omdat hij hem geroken had. Daarmee zou hij de vader van Tom alarmeren. Maar Dust deed niets. Hij schudde zijn kop, draaide zich om en liep Tom achterna.

‘Verder,’ zei Mister Williams toen ze weg waren.

Isaiah sprong weer. Zijn hart sloeg sneller dan zijn voeten op en neer gingen. Dat kwam voornamelijk doordat de vader van Tom, de eigenaar van de sportschool, langsgelopen was.

Na het springen kwamen de stoten. Eerst alleen de beweging. Linkerhand vooruit. Terug. Rechterhand. Terug. Zijn schouders brandden al na tien keer. Hij beet op zijn lip om niets te laten merken.

‘Hou je ellebogen laag,’ zei Mister Williams.

Isaiah deed wat hem gezegd werd. Hij volgde alle tips van zijn trainer op, zonder na te denken. Als hij hier was, dacht hij sowieso alleen maar aan boksen. Als hij de bokshandschoenen aanhad, interesseerde het hem meestal niet wie er voorbijliep. Of hoe laat het was. Als hij hier was, bestonden alleen zijn voeten, zijn handen, Mister Williams en de ring.

Mister Williams maakte de knoop in een touw los en liet de zwart-witte bokszak zakken. Er was al zo vaak tegenaan geslagen dat het logo van de sportschool vervaagd was. ‘Rustig beginnen, alsof je je tegenstander aan het aftasten bent. Daarna een paar korte series.’ Mister Williams stapte achteruit en bleef met zijn armen over elkaar staan kijken.

Isaiah begon. Rechts. Links.

‘Vergeet je dekking niet,’ bromde Mister Williams.

Isaiah hief zijn rechterhand, zodat die zijn gezicht beschermde. Met zijn linkerhand sloeg hij tegen de zak.

‘Nu een serie,’ zei Mister Williams.

Isaiah deed wat hem gevraagd werd. Het zweet op zijn gezicht spatte alle kanten op.

‘Prachtig,’ mompelde Mister Williams.

Dat gaf Isaiah vleugels, want Mister Williams gaf niet vaak complimenten.

‘En afmaken,’ zei Mister Williams. ‘Alsof je de wedstrijd wilt beslissen.’

Met zijn laatste krachten viel Isaiah de zak aan.

‘Genoeg,’ zei Mister Williams na een tijdje.

Isaiah liet zijn armen zakken. Ze trilden. Dat vond hij het fijnste gevoel. Dan wist hij dat hij gewerkt had.

Mister Williams pakte een doek van een kist en gooide die in zijn richting. Isaiah ving hem op en veegde zijn gezicht af. Zweet liep vanaf zijn slapen naar zijn hals en over zijn rug.

‘Je wordt beter,’ zei Mister Williams.

Isaiahs borst werd warm. Hij wist niet goed hoe hij op zulke woorden moest reageren.

Mister Williams keek weer naar de klok. Altijd eerst naar die klok. ‘Het is bijna tijd,’ zei hij.

Isaiah wist wat dat betekende. Hij trok de handschoenen uit en legde ze netjes op de kist.

Mister Williams liep vooruit en haalde de grendels van de zijingang een voor een weg. Nog voordat de deur open was, stapte Isaiah opzij naar de schaduw, waar niemand die naar binnen keek hem kon zien.

De deur ging nu helemaal open. Een straal licht gleed over de vloer. Mister Williams keek naar buiten om te zien of de kust veilig was. ‘Tot morgen,’ zei hij zonder Isaiah aan te kijken.

Het was Isaiah al eens opgevallen dat Mister Williams hem nog nooit bij zijn naam genoemd had. Niemand in de sportschool had dat ooit gedaan. Hij glipte langs de muur naar buiten, door de steeg en langs de lege vaten. Buiten rook het naar vis en naar warm hout. Dust lag op de hoek op hem te wachten. Hij stond zonder te kwispelen op en rekte zich uit. Alsof hij zeggen wilde: *je bent eindelijk klaar*. Toen liep hij, zoals hij dat na de training

altijd deed, voor Isaiah uit richting de steiger bij de rivier.

Daar stond Tom te wachten. Hij had een brood in zijn hand, scheurde er een stukje af en gooide het op de grond. ‘Dat is voor jou,’ zei Tom zacht tegen Dust. Hij keek steeds onrustig over zijn schouder.

Dust at het brood in twee happen op.

Wat overbleef, gaf Tom aan Isaiah, en daarna ook de zak die hij vasthield.

Isaiah pakte die aan en keek erin. Hij snoof de heerlijke geur op. ‘Dank je,’ zei hij.

Isaiah en Tom keken elkaar even aan. Ze zeiden niets.

Tom wreef met zijn schoen door het stof. ‘Tot morgen,’ mompelde hij.

Isaiah knikte en Tom liep weg.

Isaiah keek hem na tot hij de hoek om was. Hij was blij met Tom, maar wist dat hij zijn vriend kwijt zou kunnen raken als Toms vader wist dat hij bij Mister Williams trainde. Daar moest hij nu even niet aan denken.